

Finsteraarhorn 4274 m

I když termín byl znám dopředu, přesto jeden člen odpadá a čtvrtého do party se na poslední chvíli nalézt nedaří. Tak jedeme ve složení Ruby, Bory a Radim. Cíl vybírám až při návratu z výpravy „Bouldristi ve Švajcu“. Je jím nejvyšší vrchol mimo hlavní hřeben Alp, Finsteraarhorn s výškou 4274 metrů. Předpověď počasí sledujeme do poslední chvíle, ale každým dnem se vylepšuje, tak je odjezd naplánován na čtvrtední odpoledne. Plán je dodržen a kolem 18 h vyrážíme z Prahy. Na cestu zajistil Radim Passata v biturbu, dálniční to polykač kilometrů. Cesta ubíhá bez potíží, na sedlech Oberalpass a Furkapass nepotkáme jediné auto, a tak skoro závodním tempem se objevíme po druhé ranní na parkovišti Grimsel Pass(2164 m) kde uleháme vedle auta do spacáků. Budíček je na 6:40hod a v 7:00hod již čekáme u semaforu který nás pustí na placenou cestu (10CHF/2-4 dny) k parkovišti u jezera Oberaarsee(2303 m). Pobalíme a po osmé se nám daří vyrazit z parkoviště. Cesta vede po vrstevnici kolem jezera asi 5 km nástupu na ledovec Oberaargletscher, navazujeme se. Cesta je zřejmá, sedlo Oberaarjoch(3212 m) je vidět již z parkoviště. Na ledovci je pár centimetrů sněhu z nadílky minulého víkendu. Slunce již ohřívá ledovec, a tak změkklý sníh zpomalil náš výstup. Na ledovci jsou již nějaké trhliny, ale vyšlapaná cesta usnadňuje jejich překračování a obcházení. V sedle jsme po skoro pěti hodinách. Kluci dávají pauzu, já jdu prozkoumat směr trasy ze sedla. Stopy ve sněhu po ledovci Studergletscher se rozdělují (jedna do sedla Gemslicke a druhá dále po ledovci Galmigletscher a to mne mate. Kontroluji vše ještě v mapách v telefonu. Pro jistotu se jdu zeptat na chatu Oberaarjochhütte, ke které se stoupá prudkých 50 m po suti a žebříku. Chatařka Sonja ukazuje na vrchol Finsteraarhorn, který prý máme obejít po ledovci. Sestupujeme ze sedla a na rozdělení cest opět nerozvážně stojíme. Cesta dolů po ledovci totiž pak vede jiným směrem než k chatě. Prvně voláme chataře z Finsteraarhornhütte aby nás navedla. Sedlem cestu nedoporučuje, jelikož z druhé strany velmi strmé suťovisko. Volíme tedy cestu po ledovci, docházíme k místu, kde stopa uhýbá k vrcholu Galmihornu(3517 m). Sestupujeme kolem skály půlící ledovec po pravé straně, nabíráme nějaké časové zpoždění kvůli obcházení stále větších trhlin. Skoky přes trhliny se zvětšují, vzdálenosti potřebné k obcházení též. Bory při jednom ze skoků uklouzne i s mačkami a první odřeniny od firnu se objevují na jeho rukou. Dostáváme se ještě níže po ledovci a po pár desítkách výškových metrů jsou již trhliny tak obrovské, že nabíráme dojem neprůchodnosti tohoto směru. Když Bory při dalším skoku padá podruhé, doprovází to hláškou „já na to mr...“, voláme toho dne již podruhé. Asi po deseti minutách se konečně shodneme s chatařkou, kde asi jsme a radí se vrátit nad skálu rozdělující ledovec a obejít jí zleva. Pracně probíjované trhliny nás teď čekají znova směrem vzhůru. Čas letí, už jsme skoro osm hodin na cestě a chata v nedohlednu. Cesta obchází skálu zleva je v mnohem lepší kondici, a tak brzo sestupujeme na místo kde se potkávají ledovce Galmigletscher a Fischergletscher. Jím již nabíráme konečně směr k chatě. I zde pokračuje občasný boj s trhlínami, a tak k místu kde se vystupuje z ledovce k chatě nám to trvalo celkem 10,5hod. Chatařka již na nás čeká s výbornou večeří: polévka, salát, závitek s pastou, čokoládová pěna. Vše vynikající (polopenze za 65CHF). Domlouváme se i na zítřek, protože chata má otevřeno poslední den. Zítra by nás měl již čekat winteraum. Objednáváme polévku, těstoviny, omáčky a sýry. Cenu nám nabídne 3CHF na osobu, nevěřicně koukáme a přijímáme. Při jídle zhodnocujeme síly na zítřka, únava je značná. Teprve teď nám dochází že je pátek třináctého, a přisuzujeme problémy po cestě tomuto datu. Bory přichází s myšlenkou, že vrchol zítřka vynechá, neboť cítí největší únavu, odřeniny a také bolavý kotník po pádech při skocích. Shodujeme se, že ráno je moudřejší večera. Spát jdeme později. Budíček ve 4:50, snídaně v pět a Bory se definitivně rozhoduje zůstat na chatě. S Radimem máme jasno, pokusíme se o vrchol. V 6 hod ráno vycházíme. Kus cesty po skalním žeburu nad chatu je značený, dále pak směr udávají mužici. K ledovci docházíme za světla.

Obr.1 - Východ slunce

Navazujeme se, první desítky metrů ledovce jsou prudké asi 35 stupňů. Prakticky je to jen led, takže žádná stopa. Postupuje opatrně na krátkém laně. Ledovec ubírá na prudkosti, zato žádné velké překvapení, čeká nás rozervaný úsek. Nejtěžší trhlina je moc dlouhá na skok, tak lehce slézám na jednom místě, a rozporem se posouvám asi pět metrů k místu kde se dá vylézt, poprvé jdou do akce oba lezecké cepíny. Radím zvládá na výbornou dolézt na laně za mnou. Překračujeme jeden most, kde bychom se na laně v případě zřícení těžko zachytili. V tomto místě používáme ledovcové šrouby.

Obr.2 - Trhlina + sněhový most

Z ledovce přecházíme na skalní hřebem, místo zvané Frühstückplatz(3610 m). Zde se přechází na ledovec směřující k sedlu Hugiattel(4088 m) Ledovec je ve stínu, pokrytý sněhem, stopa vyšlápnutá, jde se nám dobře a za chvíli jsme u sedla. Necháme tu batohy i cepíny a vyrážíme na závěrečný skalní hřebem k vrcholu. Ten je pokrytý místy sněhem, proto na nohou necháváme mačky. Nastupuji, ale hned na začátku se dostávám do nějakého IV místa. Traverzuji raději pár metrů více vpravo, kde to již

je podle stop ve sněhu ta správná linie. Používáme průběžné jištění v podobě hrotů na hřebeni. Radim jako „nelezec“ si vede dobře, obtížnost většinou za I, místy II, v jednom těžším místě, tři metry směrem dolů odjistím Radima smyčkou a půlloďákem. Po hodině lezení stojíme na vrcholu. Ten den jsme jediní, kdo tam stojí, je tu úžasný výhled, jen kousek jsou slavnější kopce, jako Eiger, Monch, Jungfrau, vidíme na Monte Rosu, Matterhorn, Breithorn atd.

Obr.3 - Vrchol

Opatrně lezeme dolů, trvá nám o to maličko déle než lezení nahoru. V sedle dáme svačinu a pádíme po ledovci dolů, již se do něj opírá slunce plnou silou a ze sněhu je kaše. Asi v půlce ledovce, na malém zlomu, Radim najednou propadává sněhem po pás do trhliny. A do pr.... jen blikne hlavou, naštěstí se nestačilo ani napnout lano a Radim vyskakuje. Tak tady to bylo o fous. Šance na zachycení na takové břečce je jen teoretická. Mažeme dále dolů, naše ranní stopy v dolním ledovci již pod slunkem zmizely, ale přibližně stejnou cestou přecházíme rozervanou částí dolů, čistý led ve spodní části již povolil. Prudký sklon není již tak nepříjemný, tak nepoužíváme šrouby, jak jsem měl v plánu. Po devíti hodinách jsme na chatě. Vítá nás opalující se Bory. Má pro nás velmi dobré zprávy. Jelikož pomáchal chataře s úklidem a uzavíráním chaty, dostal neuvěřitelnou výslužku v podobě dvanácti piv, dokonalého ořechového koláče, jablek. Chataři opustili chatu kolem poledne vrtulníkem, jak také jinak ☺. Odpočíváme na terase, užíváme slunce. Přesouváme se do parádního winterraumu, topíme si v kamnech, vaříme večeři. Společnost nám za chvíli udělají dva Švýcaři, ti ale brzo ráno odcházejí tak v klidu dospíváme. Zpáteční cesta se zdá o mnoho lehčí, trhliny menší, a díky výškovým metrům směrem dolů cestu na parkoviště zvládáme za 6,5h. Cestou domů jsou již nějaké „stau“ tak dorážíme do CZ až po půlnoci. Výstup je hodnocen za PD, určitě poctivé PD, vzhledem k podmínkám. Kdoví jaké budou možnosti výstupu další léta, ledovce tam mizí obrovským tempem. Hlavní sezóna pro chatu je duben květen, pro skialpinisty, kdy potrhane ledovce pokrývá sníh.